

Званий обід

Євген Дудар

Високі гості всілись за столом. А на столі пусто. Ні тарілки, ні виделки, ні келиха, ні чарки. Перед кожним тільки олівець і клаптик паперу.

— Він нас зібрав на званий обід чи на прес-конференцію? — шепнув професор Кадило академікові Валуйченку.

Той стенув плечима:

— Досі мої учні не підводили навіть на банкетах... Але минуло стільки років...

Стривайте, думаю. Похвилюйтесь ще трохи. Зараз я вас приголомшу.

До гостей вийшла моя дружина:

— Шановне товариство! Перед кожним олівець і папір. Прошу написати, хто що бажав би з'їсти й випити. І скільки.

Гості презирнулися.

У дружини доктора хімічних наук Затовченка злетіло з язика:

— Збожеволіти можна...

Та доктор Затовченко сіпнув дружину за рукав.

Дружина професора Кадила шептала дружині академіка Валуйченка:

— Скнари! Боятися, щоб не витратитись...

Дружина академіка Валуйченка хихикнула:

— Тепер ще з годину чекайте, поки зготують... Навіщо було до столу запрошувати?

Згодом руки потягнулись до олівців.

Дружина зібрала замовлення... Коли вона поставила перед кожним наїдки, я сказав:

— Дорогі гості! Перед вами хліб, виготовлений хімічним способом із відходів лісопильних заводів...

Гості скося позирали одне на одного.

— ...М'ясо з природного газу, — вів я далі.— Калорійністю не поступається перед пташиним. Смакові якості дуже високі. Штучно відтворений аромат...

У гостей почали рухатися вола.

— ...А ось паштет, — не вгавав я, — з парафінових фракцій нафти. В'язкий і приємний на смак... Решта все з дріжджів...

Професор Кадило несміливо взяв шматочок хліба, поклав на нього паштету. Академік Валуйченко потягнувся до ікри. Його дружина довго розглядала й нюхала шматочок м'яса. На зуб узяти не зважувалася.

На столі з'явилися пляшка й чарки.

Всі полегшено зітхнули. Налили. Випили. Крекнули.

Я повідомив:

— Напій, що не поступається перед натуральним коньяком. Добуто з молекул сірчаної кислоти в сполученні з молекулами каустичної соди. .

Доктор хімічних наук Затовченко гикнув і відсунув од себе чарку.

Я припросив:

— Запийте водою, — й палив йому кухоль води.

Затовченко відпив кілька ковтків. Я сказав:

— Це очищена від нечистот і опріснена морська вода...

Тепер уже гикнув академік Валуйченко. І, ледве проковтнувши шматочок штучного хліба, помащеного штучним маслом та вкритого штучною ікрою, видавив:

— Колос-сально!

— Геніально! — підтакнув професор Кадило, ледве запихаючи в рот шматочок штучної шинки.

— Епохально! — дивлячись на штучну картоплю, підтакнув доктор хімічних наук Затовченко.— Уявляєте, нарешті ми покінчимо з колорадським жуком!

— Вивільнимо грандіозні площі землі з-під картоплі, пшениці та інших культур, — сказав академік Валуйченко.— Набудуємо хімічних заводів...

— Вивільнимо мільйони робочих рук, що працюють у тваринництві. Частину з них можна буде кинути на видобування нафти, а частину — на видобування з нафти білків. Тваринництво, що знищує мільйони тонн чарівної зелені, кане в забуття. Люди забудуть, що таке свиня...— розійшовся професор Кадило.

— А що буде з коровою? — поцікавилася дружина академіка Валуйченка.— Корови шкода. Вона має такі гарні очі.

— Корова відіграватиме для людини не більшу роль, ніж відіграє сьогодні кицька,— пояснив доктор наук Затовченко.

— Невже? — здивувалася дружина професора Кадила.— А коли хтось живе на п'ятому поверсі?.. Не у всіх є ліфт...

— Вчені виведуть до того часу мініатюрну корову, — пояснив дружині професор Кадило.— Наука на місці не стоїть. Наука шукає, дерзає...

— Нарешті людина, яка відірвалася од природи, віддячить природі,— зауважив академік Валуйченко.— Нарешті місто віддячить селу.

Нараз усі вмовкли. Поглядами вступились у куточок їдальні. В тих поглядах було стільки жадоби й заздрості, що мені стало моторошно.

Я глянув у куток. Там мій кіт Беньо наминав підсмажену курячу ніжку, що залишилася від вчорашнього обіду.

Професор Кадило затарабанив пальцями по столу, його дружина вже поглядала на натюрморт. Доктор хімічних наук Затовченко ліпив з паштету якогось чортика і вставляв йому з зерняток чорної ікри очі.

А Валуйченко сказав:

— Друзі! Я від душі радий за великі успіхи свого учня кандидата хімічних наук Микитки. Думаю, що мої колеги і їхні жінки, присутні тут, поділяють зі мною цю радість. Тому пропоную зараз же всім піти в ресторан...

Всі почали зводитися з-за столу.

І ми подались до ресторану.

Джерело: Євген Дудар. Профілактика совісті. Київ, "Дніпро", 1981.